

hane weel. Ehk annad mulle roankri, ütles
Tio jälle, et surnud lapsesga koi saan? ja
lähtäd siit jalla wõõrsfile, ma läkkitan
hoost homme warra taggasi. Agga Laur
koetis: ma ollen isse surnud, saaksin agga
õlle ja winala — ja sedda aiama.

Tio toufis siis ülles, ja hakkas Reino wasto
koi pole kõndima. Tullid ka pea kokko, ja
woib küll arwata, mis Reino südda ütles,
sei da surnud last näggemast. Helde Loja, kes
Ea wannematte armastust laste wasto ni
kõngeste olled seadnud! tõeste, selle kaddurwa
elust ille on se pärris koht, kus keik nuttud,
mis siin kustutamatta jäwad, iggawessels
rõmutis tousewad.

Agga teggia inimenne unustas jo pä-
wa koorma, maggusat jutto, leiba wottes,
aiades; ja murre-kautaw unni hakkas ig-
gaühte kutsma, kui Rein ja Tio selle kirowi
jure tullid, kus se wanna halli peaga mees
weel istus. Üks kallis õhto willutas mis pä-
wa pallaw wässitand, ja iggamees rüpas sed-
da — Tio ja Reino nähhes keik ma-ilm olli

rõmuta. Selle walloga langes Tio selle wan-
na kesse kõrwa, temmale keik räkides —
Rein seis is nende ees, surnud laps süles.

Kas ollete taewast ja maad tähhele pannud?
küsüs se wanna mees, kui nad omma jutto
ollid lõppetand. Et kui wägga! kostis Tio.
Siis teate, et keik targaste on seätud? küsüs
ta jälle, woi, ehk arwate, et päike ja ku ja
tähhed isseennesest ommad teed käiwad? Ni
pissut, kui weskki rattas isseennesest käib,
kostis Rein. Siis ussute ka, küsüs ta was-
to, et keigealwema rohhoesses juur, ja keige-
õrnama säseksesse ello mitte isseennesest ei olle?
Ja Rein wastas: suur on meie Jummal!
Temma heldus täidab keik! ja temma tarlust
kulutab keik! Agga mis süggune loom südab
sedda tähhele panna? küsüs ta nüüd. Egga
teine, kui inimenne? kostis Tio. Siis tou-
fis se Wannake istumast yüsti ja ütles: kui
nüüd Jummal sedda rohhto wälja peäl, mis
täanna en, ja homme ahjo wissatakse, ja sed-
da keigewähhemat ellajat nenda ehhitab, kui
pali ennam mitte teid, teie nõdra-usklikud!